

# İşgal Gazetesi

14.12.2011  
sayı 1

Eee madem buralar bizim 'yerleşkemiz', biz de artık yerleşelim.

## NEDEN STARBUCKS? YA DA SADECE STARBUCKS MI?

Şunu söyledik İşgalden: Derdimiz Starbucks'a tepki göstermek, salt ona karşı çıkmak değil. Biz, tüm öğrencilerin, tüm üniversite bileşenlerinin ucuza beslenebildiği bir kampüs istiyoruz. İlk talebimiz belli: Biz, daha ucuz, besleyici yemekler istiyoruz. Varolan yemekhane ve kantin fiyatlarının düşmesi, beslenme yerlerinin herkes için ulaşılabilir olması. Starbucks'ın bu soruna çözüm getirmediği aşikar. Öğrencilerin beslenme ihtiyaçlarına göre değil, ticari hesaplara göre düzenleme yapılıyor. Bu yapılırken de ne öğrenciler, ne çalışanlar, ne de akademisyenler bir açıklamaya erişebiliyor. Kampüs yaşamının pahalılaşmasında Starbucks'ın sembolik olduğu kadar işlevsel rolü de var. Yaşamın herkesin ve eğitim kurumunun ihtiyaçlarına göre değil ticari hesaplamalara göre düzenlenmesinde Starbucks önemli bir taşıyıcı.

Şunu görüyoruz Rektörlük açıklamalarından: İdareciler üniversiteyi öğrencilik temelinde biraraya gelinecek bir yer olarak değil, zengin öğrenciler ile yoksul öğrenciler arasında bir katmanlaşma mekanı olarak görüyorlarmış. Zengin öğrenciye Starbucks, Yoksul öğrenciye yemekhane bursu verilmesi bir savunma olarak kabul edilemez. Burslara karşı değiliz tabii ki; fakat eşitsizliğin çeşitlilik diye paketlenmesini kabul edemeyiz. Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri şu an açlıktan ölmüyor belki. Starbucks'dan alışveriş yapabilmeyen öğrenciler de yapamayan öğrenciler de var kampüste. Fakat biz, bu durumu Rektörlüğün anladığı gibi anlayanlardan değiliz. Rektörlük üniversitedeki yemek yerlerinin düzenlenmesine dair şöyle demiş: "ürün ve fiyat çeşitliliği göz önünde bulundurulmuştur. Bu süreç üniversitenin çok seslilik, farklı tercihlere, farklı kimliklere saygı, çeşitlilik (diversity) ilkeleri gözetilerek yürütülmüştür." Bize göre kampüs içi eşitsizlikler saygı gösterilmesi gereken bir çeşitlilik değil. Rektör Kadri Özçaldıran, "Boğaziçi Hepimizin fikrinin yer aldığı her tartışmayı" kabul edeceğini söylemiş. Starbucks'ın hepimizin olamayacağı aşikar. Hepimiz Starbucks'ta olamayız. Zaten açıklamalarını da yalnızca öğretim üyeleriyle paylaşıyor. Her yerin hepimizin olmasını istiyoruz.

Şunu da hatırlatmak isteriz çalışanların ziyaretinden: Eğitim-Sen'den üniversite emekçilerinin ziyaretlerinde



dediği gibi, yemekhane saatleri dışında ulaşılabilir yemek sağlayan öğrenci kantinlerinin eksikliğini yalnızca öğrenciler hissetmiyor. 20-30 yıllık çalışanlardan öğrendik ki bir zamanlar bu üniversitede personel için çay ocakları varmış. Starbucks'da işgal sürecinde demlediğimiz çay herkese açık ve gün be gün görüyoruz ki üniversite çalışanları böyle bir yerden çay almayı tercih ediyor, oturup öğrencilerle sohbet etmekten, selamlaşmaktan keyif alıyorlar. İşte hep dillendirdiğimiz talep: Öğrenci kantini talebi iki ayaklıdır: 1) Her saatte ulaşılabilir, kampüsün tüm bileşenleri için beslenme imkanı; 2) üniversite kampüsünün katmanlaşma değil sosyal ilişkiler kurma yeri olabilmesi. Öğrenciler ile akademisyenler, akademisyenler ile çalışanlar, öğrenciler ile çalışanlar arasında salt idari, salt akademik, salt bürokratik olmayan ilişkiler. Farklı yemek yerlerine ayrılmak değil, tanışmak ve birarada olmak istiyoruz. Biraradalık mekanları talep ediyoruz. Meltem Gürle hocamızın yazdığı gibi: "Böyle mekanlara kantin diyoruz. Kantinlerde sadece ders çalışılmaz. Bazen notlar gibi ilişkiler de temize çekilir, keyifler yerine gelince hep beraber şarkı söylenir, ya da kimi zaman bir köşede sessizce oturulur. Ama illa ki uzun uzun vakit geçirilir, yeni arkadaşlıklar kurulur, art arda çaylar içilir ve konuşulur, konuşulur, konuşulur. Konuşulur ki, öğrenilen onca şey yavaş yavaş yerine otursun, bir tortu gibi dibe çöküp görünür hale gelsin."

Şunu da anlatmak isteriz dünyadan: Boğaziçi Üniversitesi bileşenleri açlıktan ölmüyor. Gördüğünüz gibi biz de

yaşıyoruz. Fakat açlıktan ölenler, açlığa mahkum edilenler de var. %99'un da en alt katmanlarından, Afrika'dan, Orta-Güney Amerika'dan kahve üreticilerini hatırlatalım. Ve tabii ki bu coğrafyalarda yaşanan yokluğu. Yoksulluk için çok uzağa gitmeye gerek de yok; küçük çiftçinin çokuluslu şirketlerin, gıda tekellerinin tahakkümü altında olduğu Türkiye'de de kent yoksulluğu giderek artıyor. Sayısız Starbucks'ın açıldığı İstanbul, topraksızlaşan köylüler ve kent yoksulları hemen yanı başımızda. Starbucks küresel açlıktan sorumlu şirketlerden zira küresel tarım/gıda ekonomisinin düzenlenmesinde önemli bir yeri, önemli bir söz hakkı var. Tıpkı Monsanto, Delmonte, Nestle ve diğerleri gibi. Kilosunu 5 sente aldığı kahveyi New York, Londra, İstanbul gibi metropollerde bardağı 5 dolardan satan bir zincirden, yerel üreticiyi ticari dinamiklere tabi kılan, ekolojik sürdürülebilirliği, farklı üretim/tüketim kültürlerini yok eden, sendika girişimi yapan çalışanlara zulmeden ve en çıplak haliyle yaşamı ticari hesaplara kurban eden bir küresel düzenden bahsediyoruz. Çeşitlilikten bahsedilecekse koca bir dünyayı birörnekleştirme projesi uğrunda yoksulluğa kurban eden bir şirketi savunmak "düpedüz yanlış".

Rektörlük, söylediklerimizin "bir kısmının düpedüz yanlış" olduğunu biliyormuş ve uygulamaların yasal olduğunu açıklamış. Bir kez daha tüm dünyayı, dolayısıyla bizi de ilgilendirdiği haliyle söylemek isteriz: Bir şeyin yasal olması, doğru olduğu anlamına gelmez. Bizim beslenmemizi ticari hesaplara tabi kılıp kampüs yaşamını pahalılaştıran düzen, koca koca coğrafyaları açlığa mahkum ediyor. Çeşitlilik deyip geçemeyiz bunu, yasal deyip kabullenemeyiz. Tam tersine farklılığın yok edilmesi, birörnekleşmenin yarattığı bir eşitsizlikten bahsediyoruz. Tereza Varnalı hocamız ziyaret ettiğinde onu içeri davet etmiş, buradaki Starbucks'ın dünyanın diğer Starbucks'larından farklı olmadığını, buranın üniversite geleneğiyle alakalı olmadığını, küresel birörnekleşme mekanı olduğunu kendi gözleriyle görmesini istemiştik. Fakat içeri girmedi.

Son olarak: Birtakım sözleşmeler, birtakım durumlar, birtakım riskler öne sürülerek varolan uygulamaların kaçınılmaz tek yol olduğu söyleniyor bize. İçinde bulunduğumuz durumlar kaçınılmaz değildir, değişebilirler. Hep kaçınılmaz olanlardan bahsediliyor cevaplarda. Rektörlüğe ve işgale itiraz eden herkese sormak isteriz: Yaşadığımız her şeyin kaçınılmaz olduğunu söylemek nasıl bir eğitim anlayışını besler? Başka yolların imkan dahilinde olmadığını söylemek, kararlar verilirken üniversite bileşenlerine duyurmanın gereksiz olduğunu söylemek anlamına mı geliyor? Böyle bir eğitim idareciliği anlayışında profesörlere, doçentlere, kitaplara, problemlere, mühendisliğe, tarihe, fiziğe, felsefeye, kimyaya, edebiyata, matematiğe, eğitime ve öğrencilere ne gerek var?

## "ŞİİR ANAYASAYA AYKIRI" MIDIR?

"Şiir anayasaya aykırıdır" başlıklı yazısına Cemal Süreya, şu cümleler ile başlar: "Tabiat ahlakı kovuyor. Nerde bir ahlak türemişse, orda tabiatla ahlak çatışma halinde. Sanatı doğuran mutlaka bu çatışmadır demiyoruz. Ama sanatı besleyen bu çatışmadır diyoruz. Tabiat sanatla kurulu düzene baş kaldırıyor. İtıyor onu. Hafife alıyor. Bozuyor. Ağuluyor. Sanatlar içinde bu özelliği en çok taşıyan da şiir sanatıdır."

Biz de Starbuckstaki karşı işgalimiz esnasında, ara ara şiirler okuyan, şarkılar, türküler söyleyen kişiler olarak, şiirin aykırılığı ile yapmış olduğumuz karşı işgal arasındaki paralellliği konuşalım dedik. Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden bir hocamızı da sohbetimize davet ettik. Cemal Süreya'nın iddiasına, "hakikaten "şiir anayasaya aykırı" mıdır?" sorusu ile telmihte bulunarak, şiir ile aykırı olma hali arasındaki ilişkiyi ve okuduğumuz ve Starbucks'ın duvarlarına yazdığımız Ece Ayhan, Birhan Keskin gibi şairlerin şiirlerini nasıl konumlandığımızı konuşmaya koyulduk.

Bu konuşmanın merkezine, 1950li yıllarda, Edip Cansever, Ece Ayhan, İlhan Berk, Turgut Uyar, Cemal Süreya gibi isimlerin şiirlerini kapsayan ve anlaşılabilirlik, kapalılık ve toplumsal olaylardan uzaklaşarak sanatı merkeze alması hasebiyle sık sık eleştirilen İkinci Yeni Şiirini aldık. İkinci Yeni Şiirini seçmemizin nedeni, bu şiirlerin Tanzimat edebiyatından bu yana yapılan "toplum için sanat" ve "sanat için sanat" ayrımının geçersizliğini örneklemeye müsait olmasıdır. Şöyle ki, şiir siyasetin salt aracıdır ya da şiir estetik söyleyişin kendisidir gibi iki farklı ayrımı İkinci Yeni Şiiri bünyesinde birleştirir. Bu şairler, şiirin dilindeki, konusundaki ve biçimindeki değişimi sadece estetik bir keyfiyette doğan tercih değil; aykırılıktan kaynaklanan bir gereklilik olarak görmüşlerdir. Örneğin Ece Ayhan, dilin sentaksını bozmasının nedeni olarak sentaksı düzgün iktidarın dili ile iktidarı yıkamayacağını; bu sebeple, yıkıma dil ile başladığını söyler.

Bu sohbette İkinci Yeni Şiirinin yanı sıra 1940lılarda yazılan "toplumcu gerçekçi" olarak adlandırılan şiirleri ve günümüzden bir şair olan Birhan Keskin'in Soğuk Kazı kitabından şiirler de okuduk. Bu şiirlerin konularını ve söyleyiş biçimlerini kıyaslayarak estetik kaygılar ile siyasi kaygıların aynı şiir içinde var olabileceğine değindik. Bu sohbetin sonunda, hocamız, Birhan Keskin'in "Vicdan" isimli şiirini Cüneyt Özdemir'e ithafen okudu. Bu şiir ile, Özdemir'in 09.10.2011 tarihinde Radikal Gazetesi'nde Starbucks işgaline dair yazdıklarıyla aynı fikirde olmadığımızı, nefreti ve hoyratça aşağılamayı içinde barındırmayan leziz bir şiir ile bildirmiş bulunduk. Ve bu şiir ile "anayasa"ya olan karşıtlığımızı bir kez daha dillendirdik.

## ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR

Rezilcesine yaşamaların şerefine içtik bin bir gece. Rezilce yaşadık biz bir nesil. Okuduk-yazdık, yarıştık, itişip kakıştık. Ben memur çocuğuyum. Üniversiteyi kazanana kadar "şimdi çalış, sonra rahat edersin" dediler. Hayallerimi süsleyen İstanbul'a Boğaziçi'ne geldim. Kampüs diye Kilyos'a attılar bizi. Pek çoğu ilk kez ailesinden ayrılmış, bazıları ilk kez İstanbul görmüş iki bin öğrenci hiçbir sosyal aktivitenin, yağ kokusu içindeki sefil bir kantin dışında toplanıp muhabbet edilecek bir mekanın, bir kütüphanenin dahi olmadığı; kampüs içinde yürüyüşe çıkan kadın öğrencilerin cinsel saldırıya maruz kaldığı; merkezdeki kampüslerde okuyanların sabahın 6'sında yollara düştüğü bu tecrit mekanında ne yapacağımızı şaşırдық. İlk dayanışma ağlarımızı orada kurduk. Rektörlüğe yürüdük, daha çok servis, daha sık servis istedik.

İşte o Kilyos, pek çok arkadaşımızın başını yedi. Bir ara bir istatistik çalınmıştı kulağıma, dört öğrenciden biri hazırlığı geçemedi diye. Ben sayıları değil ama o sayıların temsil ettiği birkaç gerçek öyküyü biliyorum. Hayatımın en yalnız döneminde ekmeğimi bölüp de yediğim yedi oda arkadaşımın ikisi hazırlığı geçemedi. Biri okul yurtlarından ve hazırlık derslerinden faydalanamadığı, ailesi ev tutup kursa gitmesine kaynak ayıramadığı için memleketine döndüğünde hal hatır sormak için utanarak aradım arkadaşımı. İşte o yıl Güney Meydan'a Remedial arkadaşlarımız çadır açıp eğitim haklarını savundular.

Biz geri kalanlar da aile bütçelerimizin el verdiği yurtlara taşındık. İlkokulda aynı gömleği giymek gibiydi Kilyos. 2. Kız, Uçaksavar, Superdorm arasında dağılınca zengin-fakir belli oldu. Şaşırдық, gücendik, dağıldık önce; sonra barıştık. Nerede eşittik ki üniversitede olalım?

Ben üç-beş kuruş harçlık kazanma derdine o günlerde düştüm. O zamanlar eski ve bakımsız 2. Kız'da bir odada 8 kişi yaşanmaz diye ailemin kaynaklarını kurutmak pahasına Uçaksavar'a çıkmak gibi bir hata yaptım. Harçlığımı çıkartmak bana düştü. Daha üniversite ikinci sınıfta katıldım emek gücüne. Beş ay sigortasız çalıştım, üç aylık maaş alabildim. Çalıştığım küçük kurumun en kalifiye çalışanı olmama rağmen öğrenci ve toy olduğum için her türlü aşağılanmaya ve sömürüye maruz kaldım. Özgüvenimi geride bırakıp daha katlanılabilir işlerin peşinde koştum. İkinci işim bir STK'da idi. Girerken işi çok beğendiğim ve "para konuşmaktan" utandığım için ücreti ilk ayın sonunda öğrendim. Ayda 200 TL! Birkaç

ay sonra onu da bıraktım desem şaşırırmazsınız herhalde.

İlk evime çıktığımda 2+1'de 5 kişi yaşıyorduk. Eve gelen gidenle birlikte günün her hangi bir vakti 8 kişiden aşağı düşmemiz pek görülmemiştir. Ama en çok da o evde öğrendim kadın dayanışması dediklerini. Hayatımın ilk ciddi ilişkisinin sarsıntılarını o evdeki kadınların desteğiyle atlattım çünkü.

Üniversite son sınıfa geldiğimde artık okumalar başımdan aşmış, ben benden geçmiş idim. Karın doymak ve uyumak, ders çalışmak yegâne faaliyetlerimken bir de baktık kepçe operasyonlarla arkadaşlarımızı tutuklamaya başlamışlar. Ev baskını haberleri gelmeye başladı her gün. "anlatılan senin hikayendir" dedik ve akademinin tozunu üstümüzden silkip yeniden indik Güney Meydan'a.

Bu yıl yüksek lisans macerası başladı. Bir sevinç, bir heyecan bütün sınıfta... Ben yine bir aydır günde 12 saat ayakta çalışmışım. Yetmemiş haftada 2,5 gün Kayışdağı'nda 500 TL'ye bir iş bulmuş, bir kadın örgütünde gönül-



lü olmuş, Kadıköy'e taşınmış, bir de okula gelmeye çalışıyorum. Haftada 500-1000 sayfa arasında okunacak metin var, 1,5 boş gün. Otobüs senin, metrobüs benim okuyor-uyuyorum. Okuluma, kütüphaneme gelemem olmuşum. İşte yediğim azarı mı düşünüyüm yaklaşan ödev teslim tarihini mi? Okuldan yeni ulaşım kartı aldım nasıl becerdilerse öğrenci basmıyor. Öğrenci belgesiyle Karaköy'e gitmek lazım ki her ay ulaşım maaşımın beşte birini vermemeyim ama hafta içi boş gün yok... Bir travma geçmişim var ve hala tacizden şiddetle korkmaktayım ancak metrobüste onlarca erkekle bedenimin her zerresini temas ettirmeden gitmenin imkanı yok. Henüz metrobüste bayılanlardan değilim ama panik-atak geçirmişliğim var o da bu hayatın tuzu-biberi işte. Beynime kaygı departmanlarına ayırdım, iş nasıl yetiyecek, okuma ne zaman yapılacak, ev ne zaman süpürülecek, bir de unutmak isteyip unutamadıklarımız... Ve sonra başa sar teybi...

Artık “buraya kadarmış ya, ben de gücümü tükettim her hal” dediğim geçen haftalarda okuldan beklenmedik bir haber geldi. Starbucks’ı işgal etmişler. İlk iki gün okula gidemedim. Ama ben gittiğimde arkadaşlarım okulu “yuva”ya çevirmişti. Bu yıl okula gittiğimde günde 2 öğün aynı sandviçten yiyordum çünkü en ucuzu oydu. Arada çubuk krakerle falan renkleniyordu menü. Dolayısıyla benim de doğrudan sıkıntısını çektiğim temel bir ihtiyaçtan, “temiz, ucuz, sağlıklı” yemek ihtiyacından yola çıkıyor, şehrin tüm sathı gibi okulumuzda da gündün güne derinleşen nezihleştirme siyasetine işaret ediyorlardı. Üniversite öğrencilerin ve emekçilerindir, sermayenin değil diyorlardı.

Bir süredir üniversite benim değil. Ben üç kuruşun peşine düştüm. Ne kütüphanesini ne kantinini görebiliyorum doğru düzgün. Nicedir İstanbul da bizim değil. Boğaziçi metrobüste kapıya yapıştığında seyrediyorum. Ve zaten bu beden sanki benim değil. Arzularımı askıya aldım, bu rezil şehrin bir ucundan bir ucuna sürüyorum onu. Ve tam da bu yüzden sadece kantini, sadece üniversitemi, sadece bu şehri değil ben artık beni geri istiyorum. İşgal şiddettir falan diyorlar. Ya sizin bu yaptığınız nedir efendiler? Boğaziçi’ni, İstanbul’u, işbu bedeni işgal ediyorum!

*İmzaya-ne-hacet*

Aslında yeni geldiğim okulumda ne çarşı kantini bilirim ne de orta kantinin eski halini. Şu anda nasıl ise oralar ben de o zamanlarda geldim Boğaziçi’ne. Ama gerçek bir kantinin ihtiyacını hissetmem çok da zamanımı almadı. Bildiğiniz gibi Orta Kantin’in de Starbucks’tan altta kalır yanı yok, teras deseniz zaten ayrı bir “nezih” olma çabası.. Neyse ki Starbucks açıldığında “isteyen gider kahvesini alır, özgürlük neticede” diyenlerin yanında, “istemeyen nereye gidecek peki?” sorusunu soranlar da oldu. Evet, gerçekten de biz daha ucuz ve güzel yemek yiyebileceğimiz yerler ararken, dışarıda adım başı bitiveren küresel şirketlerin okulumuzda işi neydi? İşte bu yüzden okulda öğrencilere “alternatif bir mekan” olarak önerilen Starbucks’ı okulumuzu işgal etmeye çalışan küresel sermaye zincirlerin bir temsilcisi olarak görmemiz garip olmasa gerek. Zira Boğaziçi

bir AVM olmadan, daha fazla özelleşmeden bir şeyler yapılmalı, şu an yaptığımıza benzer eylemlilikler. Tüm bu sorulara düşüncelere cevap aramak için işgal edildi Starbucks, zamanla da tüm sorunların konuşulduğu bir alan haline geldi işgal alanı. Tutuklu öğrencilere destek verildi, açık dersler yapıldı, filmler izlendi, öğrenci sorunları tartışıldı ve dayanışmaya gelen insanlarla birçok konuda sohbet edildi... Ben de bir hazırlık öğrencisi olarak memnuniyetle karşıladım tüm bunları. Bir de kahve alma özgürlüğünü sonuna kadar savunulara hayret ettim çoğu kez. Bu en temel özgürlüklerini! bu kadar ateşli savunmalarının nedeni sonunda göz altı, soruşturma gibi (tehlikelerin) olmayışı olsa gerek dedim. Yani para dışında ödenecek bir bedelin...

Handan

## HORON ESPRİSİ

İşgal süresince çeşitli dayanışma etkinlikleri yaptık, yapıyoruz. Bunlardan birisi de “Hopa Davası” adıyla anılan ve bir çok tutuklu öğrenciyi barındıran davaya dair. Bir video çekelim dedik, içinde biraz direniş olsun; biraz kendimizi Karadeniz’in eşsiz dereleri ve vadileri üzerinden hissedelim; biraz da direnişe direniş katalım... Önce çok kısa bir horon atölyesi... Sonra da kendi attığımız türküyü horon oynadık... Horon keyifliydi de, mesele neydi diye düşünenler olabilir lakin. Bir izah etmenin zararı olmaz...

Son yılların mega projelerinden olan HES’ler (hidro elektrik santralleri), Termik ve Nükleer santral projeleri... Bir nevi neo-neoliberal “açılım”... Şu sınırlara aldanmadan yaşayıp gittiğimiz toprakların hemen her yerinde bulabilirsiniz bu açılımı. Meselenin özü, aslında bizim dertlerimizle de yakın bir yerden kesişiyor. Vadilerinde, denizleriyle, dereleriyle, ağaçlarıyla birlikte yaşayan insanların yaşam alanları, “kendileri” dışındaki iktidar mekanizmaları (bu mekanizmalardan ne kastettiğimi biraz açmak gerekirse şirketler, hükümetler, bürokrasi, üniversiteler- evet bizim okulumuz da Karadeniz’de birçok hes projesini yürüten ANADOLU GRUBU(efes pilsen) ile ortak projeler yürütüyor, EFES’e okulumuzda dersler



açtıyor) tarafından değiştirilmek isteniyor; şirketlere açılıyor, şirketleşiyor... Onlar da bu yıkıma, yağmaya direniyorlar haliyle. Tamamen bu... Nasıl ki biz de kendi yaşam alanlarımızdan birini oluşturan bu üniversite mekanında ve kamusallığında direnme çabasında isek, nasıl bizleri tahakküm altına alıp hayatlarımızı belirleyen iktidar mekanizmalarına karşı direnişi meşru görüyor isek, aslında birlikte farklı patikalardan geçtiğimiz ama patikalarımızın çoğunlukla da kesiştiğini söyleyebiliriz. Suyun, havanın, doğanın ve bilginin paketlenip önümüze satılabilir bir ürün olarak çıkarılması, hangi yaşam alanını ilgilendirmiyor ki?

İşte bizim post-neoliberal yaşama dair Karadenizliliğimiz buradan geliyor. Boğaziçi’nin muhteşem “nezih” mekanlarından yükselen tulumun ince sesi... Elbette ki absürt görünecektir lakin buna “horon esprisi” de denilebilir...

## STARBUCKS İŞGALI; BİR HAYAT VE MEKAN PRATİĞİ

Üniversite Kampüslerini alışveriş merkezine çeviren şirketlerin ve üniversite yönetimlerinin işgaline karşı, Starbucks işgali’ni gerçekleştiren Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri eylem hakkındaki bilgi kirliliğine karşı bir yanıt kaleme aldı. İşgal alanında kaleme alınan metin kamuoyunda oluşan sorulara yanıt verecek nitelikte. “Akbank, Garanti, Finansbank, Vodafone ve kahveye doymayan kampüsümüzde İlly, Robert’s Coffee, Dunkin’ Donuts ve son olarak da Starbucks. Okulun küresel şirketlere açılmasıyla birlikte kampüs çokuluslu firmaların ticari faaliyetlerini yürütebildiği bir pazar haline geldi. Okulumuzda ders veren CEO’lardan tutun, şirketine tazecik eleman seçen patronlara kadar herkese yer var, bir bize yer kalmadı. Ne ucuz yemek, ne muhabbet edilebilecek bir alan, ne de siz ne istiyorsunuz diye soran var.” Çağrısıyla başlayan ve halen devam eden işgal eylemine dair 6 Aralıktan bu yana devam eden işgalin yönüne dair de fikirler veriyor.

Starbucks İşgal Alanı’ndan kaleme alınmış metnin tümünü yayımlıyoruz:

Bu işgal “sadece” kampüsteki Starbucks’ın kapatılmasına yöneliktir.

Yanlış. Starbuck’ın kapatılmasını istiyoruz. Ama bu işgalin amacını Starbucks’ın kapatılmasına indirgeyemeyiz.

Bu okulda sorunlu bulduğumuz çok temel uygulamalar var. İşgalin temel olarak hedef aldığı şeyler arasında üniversite emekçileri, öğretim üyeleri ve öğrencilerinin okulun işleyişine dair söz haklarının olmaması, üniver-

site karar mekanizmalarında şeffaflığın bulunmaması, ucuz ve kaliteli gıda hizmeti sunulmaması, öğrencilerin ve emekçilerin sosyal yaşam alanlarının yok edilmesi bulunmaktadır.

Starbucks işgali tamamen sembolik bir mekan üzerinden bizim olanın, kampüsün, kamu üniversitesinin iadesinin talebidir!

Bunları açmak ve tartışmak için gelin starbucks’a, konuşalım!

Starbucks’ı işgal ettiler ama neden bunu yaptıklarını kendileri dahi bilmiyor.

Yanlış. Bu işgali neden yaptığımızı, bizi bu işgale götüren süreci çok iyi biliyoruz. Bu işgal, anlık verilmiş bir karar sonucu ortaya çıkmamıştır. Bir ayı aşkın bir süredir tartışılmış, açık toplantılar yapılmış, görüşülmüş ve bu karara varılmıştır.

Kaldı ki, 5 hafta boyunca kampüslerde yapılan afişlemelerle, Starbucks’ta haftalık alınan toplantılarla, kütüphane önünde çorba dağıtımıyla işgale giden süreç adeta haykırılmıştır. Bu süreçten haberdar olmamak, kişinin kendine dönüp “Kampüsle ve öğrencilerimle ne kadar ilişkilim?” i sorması için iyi bir fırsattır.

Pek çok protesto yöntemi varken işgali seçmek gereksizdi.

Yanlış. İşgal, bahsedilen protesto yöntemlerinin hepsi uygulandıktan ve okuldaki dönüşümün hız kesmediği görüldükten sonra alınmış bir karardır.

Bahsedilen pek çok protesto yönteminin farkındayız. Hepsini uyguladık da! Rektörlüğün söylediğinin aksine dilekçelerimize cevap verilmedi. Eylemlerin, afişlerin ve protestoların ise okulun gidişatına dair hiç bir şeyi değiştirmediği aşikar.

“Öğrencidir, gelsin eylemini yapsın, tepkisini gösterson” denmesinden sıkıldık. Eylem, yalnızca talepleri dillendiren bir pratik değildir. Biz bir haftadır burada, tepkimizi göstermenin ötesinde, var olmasını istediğimiz pek çok gündelik pratiği üretmiş durumdayız. Bu işgal, yalnızca bir eylem olmanın ötesinde bizzat öznesi olduğumuz ve ilerde de bu şekilde dönüştürmek istediğimiz bir mekan ve hayat pratiği yaratmıştır.

İşgal doğası gereği şiddet içerir, bu nedenle yanlıştır. Yanlış. Fiziksel şiddet ve ekonomik şiddet başlı başına tartışılması gereken konulardır. Burada bulduğumuz şiddetle yan yana düşünülecekse illa, biz diyoruz ki, Starbuck’ın kampüsteki varlığı bize uygulanan bir şiddettir.

Biz, bizim olanı işgal eden Starbucks’a karşı işgal düzenledik ve buraya yerleştik.



Starbucks'ın kasası açık, kahvesini almak isteyenler, bazı hocalar da dahil, militanca aramızdan geçip gidiyor. Starbucks kapanırsa bu işgal son bulacaktır.

Yanlış. Dediğimiz gibi, Starbucks'ın kapanmasını istiyoruz; ancak bu, mücadelenin yalnızca bir parçasıdır. Çözülmesini istediğimiz pek çok sorun, cevaplanmasını istediğimiz pek çok soru mevcuttur.

Starbucks kapandıktan sonra bu mekanın dönüştürülmesine dair bizim de haftalardır üzerinde tartıştığımız alternatif öneriler mevcuttur. Starbucks kapansa dahi, bizim buradaki varlığımız devam edecektir. Diğer dertlerimiz konuşulmadığı, cevaplanmadığı ve çözülmediği sürece buradayız!

İşgalciler, homojen, örgütlü bir gruptur.

Yanlış. Aramızda farklı siyasi pratiklerden gelen örgütlü arkadaş olduğu gibi, örgütsüz olan pek çok arkadaş da vardır. Bir kulüp, örgüt ya da topluluk değiliz. Bir arada buluşumuzu Starbucks üzerinden örgütledik. Ancak bu grup, homojen bir grup değildir. Her akşam aldığımız genel toplantıların gece 03.30a kadar sürebilmesi de bu yüzdendir; rektörlüğe “biz temsili demokrasiyi reddediyoruz” diyerek temsilci göndermeyi reddetmemiz de bu yüzdendir. Burada herkesin söyleyecek farklı bir sözü var. İşgale katıl, sözünü söyle dememiz de bundandır.

İşgale katılan öğrenciler dünyada ne olup bittiğinden habersiz, daha önce hiçbir eyleme katılmamış, politik olmayan kişilerdir. Yalnızca Starbucks'ı işgal ederek güvenli, garantili ve eğlenceli bir biçimde politik olduklarını sanmaktadırlar.

Yanlış. Hem de nasıl yanlış! Burada, Hrant Dink'in katledilmesine karşı ‘Karanlığı Sorguluyoruz’ diyen, Kürt ve Türk çocuklarının kirli bir savaş uğruna öldürülmesine karşı ‘Kardeşlik istiyoruz’ şiarını yükselten, Tuzla’da her gün iş cinayetlerinde katledilen işçilerin mücadelesine omuz vermek için yollara düşen, Tekel işçilerinin 4-C ile köleleştirilmesine ‘hayır’ diyen, Safir işçileriyle dayanışmaya giden, kadına şiddete ve homofobiye karşı mücadele yürüten pek çok arkadaş var.

İşgalin daha ilk akşamında burada hep birlikte tutuklu öğrencilere destek için video çektik. İlerleyen günlerde Hopa davasındaki tutuklu arkadaşlarla dayanışmak için saçlarımızı kesip, horon videosu ve destek mesajıyla birlikte Ankara’ya adliye önüne gönderdik. Şu anda fiili olarak işgal alanını bırakmadığımız için sudan gerekçelerle geçtiğimiz günlerde tutuklanan BÜ öğrencisi Şeyma Özcan’a özgürlük kampanyasını buradan yürütüyoruz. Gündüz açık derslerde, geceleri saatlerce süren toplantılarda yalnızca buraya dair sorunları değil; dünyaya dair pek çok derdimizi tartışıyoruz.

İşgal denen şey yalnızca bir takım eğlenceli ve performatif eylemlerden oluşmaktadır.

Yanlış. Menemen yapmayı eğlenceli ve performatif olarak görmek sizin seçiminizdir. Bizse bunu, basitçe kendi bütçemizle, kendi şartlarımızla karnımızı doyurmak olarak niteliyoruz.

Burada, okuldaşimdiyede belki de hiç deneyimlenmemiş bir pratik yaşanıyor. Gün içinde sürekli atölye ve açık dersler yapılıyor; akşamları uzun süren açık toplantılar alınıyor. Konuşuyor, tartışıyor, üretiyoruz. Bir yandan buraya dair fikirlerimiz üretiyor, bir yandan da çok ciddi ve önemli bir kampanya olan Şeyma Özcan’a özgürlük kampanyasını yürütüyoruz.

Yine de ne kadar “ağır, oturaklı” olduğumuzu anlatmak gibi bir derdimiz yok. Ki, öyle de değiliz. Evet, menemen ve aşure yaptık, evet halay çektik horon oynadık, evet Çiçek Abbas’ı izleyen de biziz. Burada çok eğleniyoruz. “Dans edemeyeksem, bu devrim benim devrimim değildir!” diyoruz.

Boğaziçi üniversitesi öğrencisi seçkin öğrencilerden oluşur, bu işgal yakışmadı Boğaziçiliye. Yanlış. Boğaziçi Üniversitesi’nin artık bir Robert Koleji olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek istemeyenlerin diline pelesenk olmuş bu söylem, günümüz Boğaziçi gerçeğini

yansıtmaktan çok uzaktır. Elitizm söylemi, seçkin/ seçilmiş öğrenci söylemi; tam da bizim karşı çıktığımız soylulaştırma hareketinin yaratıcısıdır. Biz bu yaratım süreçlerini tersine çevirerek, üniversitemizi, gündelik hayatını yaşayanların, öğrenci, öğretim görevlisi ve akademisyenlerim mekanı haline dönüştürmeye çalışıyoruz. Gündelik hayatımızın mekanını birlikte konuşmak için gelin starbucks’a konuşalım!

Başkalarının “kahve alma özgürlüğünü” engelliyorlar. Saçma: Boğaziçi’nin, Boğaziçili’nin lugatımıza kattığı, bize öğrettiği bir özgürlüktür bu. Şimdiye dek böyle bir özgürlük olduğunu bilmezdik.

Bizim amacımız insanların güzel kahve içmesini engellemek değil. Burada, ürünün, emek ve üretim örgütlenmesinin nasıl gerçekleştiğiyle ilgileniyoruz. Starbucks asla yalnızca kahve değildir diyoruz.

Yine de özgürlüğün güzel kahve içmeye indirgenmesi ayrı olarak tartışılması gereken bir konu olarak değerlendiriyoruz. Hiç birimiz özgür değilken, dile getirilen tek hak ihlalinin ya da hatırlanan tek özgürlüğün kahve alma/içme özgürlüğü olmasını vahim buluyoruz. Biz de sermayeden özgürlük istiyoruz, tutuklu arkadaşlarımıza özgürlük istiyoruz, devlet teröründen özgürlük istiyoruz. Özgürlüğü “kahve bardağının dibinde” aramıyoruz.





## Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Geçtiğimiz cuma tutuklu öğrenciler kervanına üç arkadaşımız daha eklendi. Boğaziçi Üniversitesi'nden Şeyma Özcan, İstanbul Üniversitesi'nden Deniz Küçükbumin ve Bilgi Üniversitesi'nden bir arkadaşımız Devrimci Karargah Operasyonları adı altında sürdürülen keyfi ve sistematik tutuklama terörüne maruz kaldılar. Tarih bölümü öğrencisi, arkadaşımız Şeyma, 6 Aralık Salı günü sabaha karşı kaldığı eve düzenlenen operasyon sonucunda gözaltına alınmış, 4 günlük gözaltı süresinin ardından tutuklanarak Bakırköy Cezaevine gönderilmiştir. Muhalif kimliğiyle tanınan arkadaşımız asılsız iddialarla, halihazırda tamamıyla bir karmaşaya dönüşmüş Devrimci Karargah davasına dahil edilmek istenmektedir.

Tutuklama süreçlerinin gayet normalleştiği ve gündelikleştiği bu ülkede, Hopa Davası'ndan 22 kişinin tahliye edilmesinden birkaç saat sonra Devrimci Karargah davasından 14 kişi tutuklanabilmektedir. Son iki yılda binlerce Kürt siyasetçinin KCK operasyonları adı altında tutuklanması, üniversitelerdeki öğrenci muhalefetine karşı yoğun sindirme politikaları, tutuklama dalgasının gazetecilere, avukatlara, sendikacılara, Büşra Ersanlı gibi akademisyenlere, Ragıp Zarakolu gibi yayıncılara uzanması AKP'nin baskı ve sindirme politikasını toplumun her kesimine yönelttiğinin göstergesidir. Bu ülkede artık poşu takmak, saç traşı, elektrik faturası, yurt odaları ve öğrenci evlerinden rastgele toplanan ders notları, Tolstoy'un Savaş ve Barış'ı, Karanlıkta Dans filmi, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin posterleri, Devrim Ansiklopedisi, telefon kayıtları ve alakasız fotoğraflar "yasadışı" örgütlere üyelik delili sayılmaktadır. Bu tutuklamalar silsilesi sözde hukuk devletinin tutuk devletine dönüştüğünü göstermiştir.

Şu an bu ülkede aralarında lise öğrencilerinin de

bulunduğu 600'den fazla tutuklu öğrenci var. Bizim dışarıda olmamıza sadece bir tesadüfe dönüşmüş durumda. Bu tutuklama terörüne, yaşamımızın kriminalize edilmesine ve teslim alınmasına karşı çıkıyoruz. Bu hukuksuzlukların sıradanlaşmaması ve kamu vicdanının körelmemesi için, tüm öğrencilerin, eğitim emekçilerinin, demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların, meslek örgütlerinin ve bu olanlardan endişe duyan herkesin seferber olması gerekmektedir. Yaşanan hukuksuzlukların sona ermesi için, mevcut Terörle Mücadele Yasası kaldırılmalı, Türk Ceza Kanunu'nun ilgili maddeleri değiştirilmelidir. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri kaldırılmalı, düşünce ve ifade özgürlüğünün önü açılmalıdır. Düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında, demokratik siyaset zemininde politika üreten tüm tutuklular serbest bırakılmalıdır. Daha önceden tutuklanan ve bu üniversitenin öğrencileri olan Cihat Dursun, Tahsin Bardakçı gibi arkadaşlarımızla birlikte Şeyma Özcan da derhal serbest bırakılmalıdır. Tutuklu öğrenciler serbest bırakılana ve tutuklamalar sona erinceye kadar bu davaların takipçisi olacak, özgürlük ve adalet nöbetine devam edeceğiz. Cihat, Tahsin, Şeyma, yalnız değilsiniz!

**Not:** Şeyma ve diğer tutuklu öğrenciler için başlattığımız uzun soluklu kampanyanın ilk ve acil ayağı olarak, 12 Aralık Pazartesi günü saat 12.30'da Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin, öğretim görevlilerinin, emekçilerinin, Şeyma'nın ailesinin ve diğer üniversitelerden öğrencilerin katılımıyla geniş çaplı bir basın açıklaması yaptık. Bu kampanyayı örgütleyen öğrencilerin fiili olarak Starbucks İşgal Alanı'nı terk edememesinden ötürü, basın açıklamasını Güney Kampüs Starbucks önünde gerçekleştirdik.

Starbucks'ta Şenlik Var  
Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri